

1-8 სტრ., 216

ცხოვრებად და მოქალაქეობად ღირსისა და მოციქულთა სწორისა ნეტარისა
ნინოდსი

მათ ჟამთა შინა, ოდეს იწამა ყოვლად ქებული და დიდებული მთავარ-მოწამე
გიორგი კაბადუკიელი, მასვე ჟამსა შინა და მასვე ქალაქსა შინა იყო კაცი ვინმე თანა-
ზიარი და მეგობარი წმიდისა მოწამისად. ეს კაცი იყო კეთილად მორწმუნე და შვილი
მდიდართა და წარჩინებულთად. და იყო იგი ძლიერი და წარჩინებული და
განთქმულ
ბრძოლათა შინა და წყობათა, შინა რომლისა სახელი ზაბილონ ესე ზაბილონ წარვიდა
ჰრომედ
წინაშე მეფისა მაქსიმიანესა მსახურებად და მიღებად პატივისა და ნიჭისა.

1-43 სტრ., 217

ხოლო იყო კაცი ვინმე მისვე ქალაქისად კაბადუკიელი, მეცნიერი და მოყვარე ზა-
ბილონისი. ხოლო აღესრულა რად კაცი იგი და მეუღლე მისი და დაშთეს მათგან ორნი
ქალწულნი. და განყიდეს მონაგები მშობელთა მათთად და წარვიდეს წმიდად
ქალაქად
იერუსალიმად და თაყვანი სცეს განმაცხოველებელსა საფლავსა და შეუვრდეს
უფალსა,
მზრდელსა მას და მწყალობელსა ობოლთა და ქურივთასა. და მიიწივნეს იგინი
წმიდად ქალაქად
იერუსალიმად და დაადგრეს მუნ და მსახურებდეს ქრისტესა

ხოლო ყმად იგი მიიწია, რა ჰასაკსა, კეთილად ქცევისა ამისთვის პატივით პატივად
აღყვანებულ იქმნა და მიემთხვა პატრიაქობასა. ხოლო დად მისი ჰმსახურებდა
წმიდასა
აღდგომასა და მორჩილებდა სარა ბეთლემელსა. ხოლო ჭაბუკი იგი ზაბილონ,
რომელი
ზემო ვაჰსენეთ მიიწია ჰრომედ წინაშე მეფისა, სიმჯნისა მისისათვის განაწესა იგი
მკედართ-
მთავრად ერისა მისისა.

ხოლო მას ჟამსა იქმნა განდგომილება ფრანგთა, ვიდრემდის თვთ მეფისა მი-
მართ ბრძოლა ყვეს. ხოლო ჭაბუკი იგი ზაბილონ განვიდა ბრძოლად მათდა და
შეწევნითა

ქრისტესითა სძლო და იოტნა და მთავარი იგი მათი და წარჩინებულნი მისნი
შეიპყრნა

და წინაშე მეფისა შეკრულნი მიიყვანნა. ხოლო მეფემან პატივი და ნიჭი წინა უყო
ზაბი-

ლონს. ხოლო განდგომილთა მათთჳს მთავართა განაჩინა სიკუდილი. მაშინ იწყეს მათ
ტირილად და ევედრებოდეს ზაბილონს და იტყოდეს: <<შეგვყვანენ ჩუენ ტაძარსა
ღმრთისა

შენისასა და ნათელ გუეც ჩვენ სახელსა ზედა მისსა, რომელმან შენ ესევეთარი ძლევად
მოგა-

ნიჭა, და ესრეთ რად მოვისრნეთ, შენ უბრალო იყო სისხლთაგან ჩუენთაგან.>> ხოლო
მან

აუწყა ესე პატრიაქსა ჰრომისასა და პაპსა ხოლო მან შეიწყენარა სიხარულით და
ნათელ-

სცა და აზიარნა საიდუმლოთა ქრისტესთა და თაყუანი სცეს მათ თავთა წმიდათა
მოცი-

ქულთა. და ხვალისა დღეს მზისა აღმოსვლისა მყუდროდ განვიდეს ადგილსა
სასიკუდიინესა

და სიხარულით მოელოდნენ სიკუდილსა. ხოლო ზაბილონ ხედვიდა რად მათ,
აღიძრა გო-

ნებითა და ტიროდა ფრიად და შევიდა წინაშე მეფისა და მოითხოვნა იგინი. ხოლო
მეფე-

მან მიჰმადლნა იგინი და ჰრქუა: << მომინიჭებინ იგინი შენდა და რაცა გნებავს, უყავ
მათ.>>

მაშინ ზაბილონ განუტევა იგინი წარსლვად ქუეყანად მათდა და ამცნევდა, რათა არა
ოდეს იკადრონ განდგომილებად, ხოლო იგინი აღუთქუმიდეს და ეტყოდეს, რათა
წარჰყვეს

მათ. ხოლო მან ისმინა ვედრებად მათი და ითხოვნა პაპადსაგან მღდელნი და
წარიტანნა

თანა და წარჰყვა.

და ვითარცა მიეახლნეს ქუეყანასა მათსა და ეუწყა, ვითარმედ მთავარნი მათნი
ცოცხლებით მოვლენ ყოველნი, რომელნი იყვნეს ქუეყანასა მას, ყოველნი მოეგებნეს
წინა

მდინარესა მას ზედა ღადამარასა და სიხარულით მოიკითხეს იგინი და
ევედრებოდეს

ზაბილონს, რათა ნათელ-სცეს მათ ყოველთა. ხოლო მღდელთა მათ აკურთხეს წყალი
და

ნათელ-სცეს, და იქმნა სიხარული დიდი მას დღესა შინა. ხოლო ზაბილონ დაუტევნა

მდღელნი მათ თანა, რათა ასწაონ მათ სჯული და წესი, და იგი წარვიდა ჰრომედ დიდითა ნიჭითა განმდიდრებული.

ამისა შემდგომად განიზრახა გულსა თვისსა, რათა წარვიდეს იერუსალიმს და თაყუანი სცეს წმიდათა ადგილთა, და საფასე იგი, რომელი აღიხუნა, რათა განუყოს მუნ გლახაკთა. და ვითარცა მიიწია იგი იერუსალიმს და თაყუანი სცა წმიდასა აღდგო-

მასა, იხილა ყრმად იგი, რომელი წარმოსრულ იყო ქალაქით კაზადუკით და პატრიაქ ქმნილ იყო იერუსალიმს, იცნა იგი და მოიკითხნეს ურთიერთას. დღესა ერთსა ჰრქუა სარა ბეთლემელმან პატრიაქსა, რათა მისცეს დაჲ მისი ცოლად ზაბილონს. და პატრიაქ-

მან ისმინა სარადსი და შეჰრთო და იგი მისი ზაბილონს. ხოლო მან წარიყვანა მამულად

1-44 სტრ., 218

თვსად კაზადუკიად, რომელთაგან იშვა მხოლოდ ღირსი და ყოვლად ნეტარი ნინო, ხე-

თაგან კეთილთა ნაყოფი კეთილი და სათნოდ ღმრთისაჲ.

და ვითარცა იქმნა იგი ათორმეტისა წლისა, შეითქუნეს მშობელნი მისნი, და განყიდეს ყოველი მონაგები მისი და წარვიდეს იერუსალიმად მხოლოდ ასული მათისა

თანა, და მუნ განუყვეს ყოველი სიმდიდრე მათი. ხოლო ზაბილონ დაიწერა პატრიაქისა-

გან ჯუარი და შეუტკბო ასული იგი თვისი, და სახედ წვიმისა დამოადინნა ცრემლნი და იჯმნა მეუღლესაგან, და ასული იგი შეჰვედრა ღმერთსა და დალოცა იგი და მისცა უკუ-

ანადსკნელი ამბორის ყოფად და ყოვლითურთ ჯმნილმან სოფლისაგან, აღილო შური ელიადსი და იოვანწისი და განვლო იორდანე და არღარავინ უწყის კაცთაგანმან აქა-მომდე, გარნა ღმერთმან მხოლომან

მაშინ პატრიაქმან დაჲ მისი სოსანა მისცა მსახურად დედათა უძღურთა, ვი-

თარცა იგი თვთ ინება მან, და ესრეთ აღესრულ სათნოდ უფლისა. ხოლო იგი მორ ჩილი ღმრთისა, ნეტარი ნინო, შეჰვედრა ღმრთის მოშიშსა დედაკაცსა სარას, რომელი მსახურებდა წმიდასა აღდგომასა, და მის თანა იყოფებოდა ღირსი ესე ნინო. და მა-

რადის სწავლიდა იგი საღმრთოსა სჯულსა, რამეთუ მეცნიერ იყო იგი ყოველსავე განგე-

ბულებასა ქრისტჳსსა: ხარებასა ნათლის ღებასა, ჯუარცუმასა და აღდგომასა, და სუდ-

რისათჳს და ტილოთა, და ჯუარისათჳს და კუართისა. ხოლო ღირსი ნინო ჰკითხვიდა სადაობასა კუართისასა. ხოლო იგი ეტყოდა: <<ჰხუდა იგი წილად ჰურიათა მცხეთელთა>>.

ხოლო იგი ეტყოდა: <<სადა არს მცხეთად? >> ხოლო მან ჰრქუა, ვითარმედ: << არს ქუეყანად

ჩრდილოეთისად და სამკვდრებელი წარმართთად შორის სპარსთა და ოვსეთისა და ქალაქი

არს მცხეთად>>. ესე ყოველი ისწავა რად, მადლობად შეწირა ღმრთისა და ყოვლად წმიდისა დედოფლისა ღმრთისმშობელისა.

ამას იგონებდა რათამცა ღირს იქმნა ხილვად ადგილისა მის, სადა-იგი არს კუართი უფლისა იესუდსი. და ყოველსა ჟამსა ევედრებოდეს სენაკსა შინა თჳსსა ხატსა მას წმიდისა ღმრთის მშობელისა წინაშე მდგომარე, რათა განაგოს უმჯობესი სულისა მისისად.

ხოლო ტკბილმან მან და მარადის ნუგეშინის-მცემელმან ყოველთა მვედრებელთა მისთა-

მან, სასომან ჩუენმან წმიდამან ღმრთის მშობელმან, შეისმინა ვედრება მისისად და მოიჯ-

სენა წილ ხუდომად მისი ქართველთა ნათესავისად, ოდეს იგი წილ იგდეს მოციქულთა

ქუეყანად და ამისთჳსცა განჰმზადა ღირსი და წმიდაი ნინო მოციქულად. და ნეტარ ვართ ჩუენ და სამგზის სანატრელი, რამეთუ ნაწილნი ვართ ყოვლად წმიდისა ღმრთის მშობელისანი. ხოლო სიტყუად ჩუენისა წმიდისა ნინოდს განგებათა და საქმეთა

მივაქციოთ.

მათ დღეთა შინა მოვიდა ვინმე დედაკაცი შერაცხილთაგანი ქალაქით ეფესოდთ თაყუანის ცემად წმიდათა მათ ადგილთა იერუსალიმისათა და განყოფად ქველის საქმისა. და

ვითარცა მოილოცნა, კუალად წარემართა ქუეყანად თჳსად. ხოლო ღამესა მას გამოუჩნდა

ღირსსა ნინოს ძილსა შინა წმიდაი ღმრთისმშობელი და ჰრქუა: „წარვედ ქუეყანად

ჩრდილოეთისა და უქადაგე სახარებად მისა ჩემისად, და ჰპოო შენ მაღლი წინაშე
ღმრთისა,

და მე ვიყო მფარველი და კელის ამპყრობელი შენი.“ ხ~ იგი ეტყოდა შეძრწუნებული:
„დედოფალო, ვითარ შესაძლებელ არს ეგ ჩემ მიერ? რამეთუ მე დედაკაცი ვარ უნდოდ
და უსწავლელი, ანუ რად იყო სასწაულად საქმისა ამის?“ მაშინ წმიდამან
დედოფალმან

კელი მიჰყო ზედა კერძო ცხედრისა მისისა მყოფსა მას რტოსა ვაზისასა და მოჰკუთა
მისგან და შექმნა ჯუარი და მისცა კელთა ღირსსა ნინოს და ჰრქუა: „ესე იყოს მცველი
შენი და ამით სძლო ყოველთა წინააღმდეგომთა შენთა, და წარემართოს ქადაგებად
შენი,

და მე ვიყო შენ თანა და არა დაგიტეო შენ.“

1-37 სტრ., 219

ესე რად იხილა, განიღვძა და აქუნდა ჯუარი იგი კელთა მისთა. და ვითარცა გან
თენა, წარვიდა და ყოველი ესე მიუთხრა პატრიაქსა და უჩუენა ჯუარიცა იგი, და პატ-
რიაქი განკრთომილი და მადლობდა ღმერთსა. და ჰრქუა წმიდამან ნინო პატრი-
აქსა: „წარმავლინე, მამაო, ვითარცა ბრძანებულ არს ჩემდა საღმთოდას მიერ ბრძანე
ბისა.“ და ევედრა რათა წარიგზავნოს დედაკაცსა მას მთავრისასა, რომელი
წარვიდოდა ეფესოდ. მაშინ წმიდამან პატრიაქმან, დედის ძმამან მისმან, წარიყვანა
წი-

ნაშე ქრისტეს ღმრთისა ჩუენისა საფლავსა და დაასხნა კელნი ესრეთ მეტყუელმან: <<
უფალო

ღმერთო ჩუენო, შემოქმედო ცათა და ქუეყანისაო და დამბადებელო ყოველთა
ხილულთა

და უხალავთაო! შენ შეგვედრებ ობოლსა ამას დისა ჩემისასა და წარვაველინებ
ქადაგებად

ღმრთეებისა შენისა, სადაცა ჯერ იჩინოს შენმან სახიერებამან, და შენ წარუძელუ და
იქმენ თანამოგზაურ ამისსა და შეზღუდე ესე წმიდითა სულითა შენითა, რათა
უშიშად

ვიდოდის შორის ასპიტთა და იქედნეთა და მიუთხრობდეს ჭეშმარიტებასა
ღმრთეებისა

შენისასა, რამეთუ დიდებულ ხარ უკუნისამდე.

და შენ, ყოვლად წმიდაო დედოფალო

ღმრთის მშობელო, სასოო ყოველთა შენდა შევედრებულთაო, რომელი ესე გამოირჩიე
მსახურებად დიდებისა შენისა, მარადის გარე შეიცევ ოხითა შენითა, რამეთუ აჰა
ესერა

წარვავლინებ მინდობითა წყალობათა შენთა ურიც ხუთა.>> და ვითარცა ესე
წართქუნა
წმინდამან ნინო მიიღო პატრიაქისაგან კურთხევად და დაიწერა ჯუარი და
წარმოემართა
დედაკაცისა მის თანა.

და ვითარცა მიიწივნეს ეფესოდ, შეემთხვნეს დედაკაცსა ვისმე მთავარსა სა-
ხელით რიფსიმეს, რომელსა სუროდა სარწმუნოებისა მიმართ მოსლვა საღმრთოდასა
და

წმიდისა ნათლისღებისა. მაშინ იწყო სწავლად ნეტარმან ნინო განწმენდად და
მოდღურებად მისსა და ეტყოდა ყოველთა განგებულებითა ქრისტესითა. ხოლო
ნეტარ-

მან მან დედაკაცმან, ვითარცა ქუეყანამან, შეიწყნარა თესლი სიტყუათა მისთად და ნა
თელ იღო სახელითა მამისა და ძისა და სულისა წმიდისადათა. და წარიყვანა მის თანა
ღირსი ნინო და იყოფვოდა სახლსა შინა მისსა და ჰმოდღურიდა და ასწავებდა
სჯულსა

და მცენებათა უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტესთა.

ხოლო მას ჟამსა შინა ინება დეოკლიტიანე, რათა იძიოს ყოვლით კერძო ქალი
ქმნილ- კეთილი, რათა შეირთოს იგი ცოლად. და წარგზავნა ყოვლით კერძო
მეძიებელნი

და მხატვარნი, რათა სადაცა ჰპოებდენ ქალსა ქმნულ-კეთილსა, დახატვისა მიერ
აუწყონ

მას. ხოლო ერთ კერძონი იგი მიიწივნეს რად ეფესოდ, ეუწყა რიფსიმესთეს სიკეთე და
შუენიერებად პირისა მისისადა, და ვითარცა იხილეს, გამოხატეს და წარგზავნეს წი-
ნაშე მეფისა. და ვითარცა იხილა ხატი იგი, აღევჩნა სიყუარულითა მისითა და
მსწრაფლ

წარავლინა ჰუნენი და თანა შესამოსლები და სამკაულნი თითო სახენი და უწინადას
წარნა აღმოყვანებად რიფსიმესი.

და ვითარცა მიიწივნეს იგინი ეფესოდ, ეუწყა რიფსიმეს მისვლად მათი. შეუძნდა
და თქუა გულსა შინა თვსსა: „არა განვსცვალო დიდებად იგი საუკუნოდ წუთ ერთისა
ცხოვრებისათეს და არცა-და განვახო გული ჩემი სასძლოსა ზეცისასა, და არცა-და

1-40 სტრ., 220

შევაგინო წმიდად ნათლისღებად შეუღლებითა უღმრთოდასა მის მძლავრებისადათა და
არცა

ვეცრო უფალსა ჩემსა ქრისტესა.“ და ჰრქუა გაიანეს, დედა-მძუძესა მისსა: „მე წარვალ ამიერ უცხოებად, რამეთუ არა მნებავს საქმე ესე უჯეროდ“ ხოლო იგი ეტყოდა: <<უკეთუ შენ წახვიდე, ჩუენი სასჯელი წინა გვც უკეთურთა მათ კაცთაგან, არამედ წარმოვიდეთ ჩუენცა შენ თანა.“

და ესე რად განიზრახეს, მას ღამესა მეოტ იქმნეს და მათ თანა იყვნეს სხუანიცა სახლელუნი დედანი, რომელთა რიფსიმეს-ვე თანა ნათელ ელო, და ღირსიცა ესე წმინდად ნინო მათ თანავე მეოტ იქმნა.

და ვითარცა მოეწივნეს სომხითად, სამეფოსა თრდატისსა, დაიმაღნეს საწნე-ხელთა შინა. და ვითარცა ცნა ესე დეოკლიტიანე, შეუძნდა ფრიად, და მიწერა თრდატისა, რათა იძიოს იგი და ძღუნად დიდად მიუძღუანოს იგი.

ხოლო თრდატ მოსწრაფებით იწყო ძიებად, და ეუწყა ყოფად მათი საწნეხელთა შინა და ბრძანა მიყვანებად მათი მის წინაშე. და ვითარცა მიიყვანნეს წინაშე წმიდანი იგი დედანი, და ვითარცა იხილა რიფსიმე, აღეგზნა ტრფიალებითა თრდატ და ჰლიქნიდა მას, რათა იქმნეს ცოლად მისა. ხოლო წმიდამან რიფსიმე მიუგო და ჰრქუა: უწყია უფალო მსაჯულო, მე ზეცისა სასძლოჲსა სძალი ვარ, და შენ, ვითარ იკადნიერებ ამას?>> მაშინ თრდატ, ვითარცა ვერა აღასრულა ნებად თვისი, მისცა ტანჯვად და სიკუდილად წმიდანი იგი დედანი. ხოლო წმიდად ნინო განემორა განგებითა ღმრთისაჲთა, განერა ჰელთა მათგან და ივლტოდა, და მივიდა ულოპოროს და მუნ დაიზამთრა.

და ვითარცა მოიწია ზაფხული, აღმოვიდა მათთა ჯავახეთისათა და მიემთხვა ტბასა, რომელსა ეწოდების ფარავნაჲ. და მიიღო საზრდელი მეთევზურთაგან და ჰმად-ლობდა ღმერთსა. ხოლო იყვნეს მათვე ადგილთა მწყემსნი და იკითხვიდა მათგან ვინაო-ბასა და სადაობასა. ხოლო მათ მიუგეს: <<რომელნი მე ქინჯარელნი და სხუანი საფურც-ლით, და რომელნიმე ქალაქისაგან მცხეთისა>>. და ვითარცა ესმა ჰსენებად მცხეთისაჲდ, ფრიად ნუგეშინის ეცა. და კუალად მიხედნა და იხილნა მათნი ჩრდილოჲსანი ჟამსა ზაფ-

ხულისასა სავსენი თოვლითა. შეძრწუნდა და ილოცვიდა და მოადინნა ცრემლნი.

და მერმე მიიღო ქვა და დაიდვა სასთუნალ და მიწვა განსუენებად. და ვითარ მიიძინა, წარმოუდგა მას კაცი ბრწყინვალე ხილვითა და მისცა წიგნი დაბეჭდული და ჰრქუა: „აღდეგ და მიართუ წიგნი ესე მეფესა წარმართთასა მცხეთასა!“. ხოლო მან ცრემ-

ლით მიუგო: „უფალო. მე დედაკაცი ვარ უცხო და ვიდრე ვიდე უცხოთა ნათესავთა თანა?.“

და განჴსნა წიგნი იგი. დაწერილი იყო ჰრომანულად სახელი იესოდსი, და იტყოდა, რამეთუ: „ არა არს მამაკაცი და არცა დედაკაცი, არამედ თქუენ ყოველნი ერთ ხართ ქრისტეს

ნათელი გამობრწყინვებად არს მათ ზედა. და სადაცა იქადაგოს სახარებად ესე, მუნცა ითქუმოდის დედა კაცი ესე.“ და ვითარცა განიღვა ჩუენებისსა მისგან, აღდგა და აღიპყრნა

ველნი თვისნი და მყოვარ ჟამ ილოცა. და კუალად მოდრკა და ცრემლითა ქუეყანასა და-

ალტობდა და ყოველთა შესავედრებელსა წმიდასა ღმრთის მშობელსა ევედრებოდა და

იტყოდა: „ მ ყოვლად ქებულო და დიდებულო ღმრთის მშობელო! რომელმან უხრწნელებით

ჰშევ ცხორებად კაცთა მოსრული წმიდად იგი წმინდათა სიტყუად ღმრთისად, შეიწირე

ვედრებად უღირსისა მკველისა მონისა შენისა და შემწე და ჴელის ამპყრობელი მექმენ

საცთურთა ზედა მტერისათა. აჰა ესერა ბრძანებისაებრ ძისა შენისა წარვემართები მე ქე-

ბად სახელისა მისისათჴს წმიდისა წარმიძელუ და მასწავე სიტყუად ჯეროანი და მოხედენ და შეიწყალე ერი განწირული, რომლისათჴს დასთხია პატიოსანი სისხლი თჴსი

ქრისტემან, ძემან შენმან და ღმერთმან ჩუენმან.>>

1-38 სტრ., 221

და ვითარცა სრულ-ყო ლოცვად, განათლდა გონებად მისი მადლითა ქრისტჴსითა და ყოვლად წმიდისა მარადის ქალწულისა მარიამისათა და უშიშოთა გონებითა წარე-

მართა

და ვითარცა იწყო სვლად, მიემთხვა კაცთა თანა მოგზაურთა და შეუდგა გზასა ქართლისასა, და მივიდა ქალაქსა ურბნისსა. და იხილნა კაცი კერპთ-მსახურნი, და შევიდა ბაგინსა ურიათასა, რამეთუ უწყოდა ენად ბერძნული და ებრაული.

ამისსა შემდგომად, დღესა ერთსა, წარემართნეს სიმრავლენი ერთანი მიმავალნი ქალაქად მცხეთისად, თაყუანის-ცემად ღმრთისა მათისა არმაზისდა, და მათ თანა წარვიდა

წინდად ნინო. და ვითარცა მიიწია მცხეთას, დადგა იგი წინა კერძო ჳიდისა მის და ხედ-

ვიდა ერისა მის სიმრავლესა, რომელნი დაბნელებულ იყვნეს საცთურითა მით კერპთ-

მსახურებისადთა, და ცრემლოოდა ცთომილებისათჳს მათისა. ხოლო ხვალისა დღე დასცეს

საყვრსა და აღიმრა სიმრავლე ურიცხჳ და ფერად -ფერადად შემოსილნი გამოვიდეს ქა-

ლაქით. და ვითარ მიჰრიდა ერმან, გამოვიდა ნანა დედოფალი და ფოლორცნი შეემკუნეს

თითო ფერითა სამოსლითა. და მისსა შემდგომად გამოვიდა მეფე მირიან და იქმნეს ჳმანი

ებნებისა და ნესტუებისანი. მაშინ ჳკითხა ღირსმან ნინო დედაკაცსა ჳურიასა:

<<რაჲსათჳს

არს ჳარი ესე და ჳმანი ნესტჳსანი?..>> ხ~ მან ჳრქუა, ვითარმედ: ღმრთისა მათისა თაყუანის-ცემად აღვლენ, რომელი არა რად არს სხუად, გარნა კერპი უსულოდ>>.

მაშინ აღვიდა ნეტარი ნინოცა მათ თანავე. და აღივსნეს მთანი იგი სიმრავლითა ერისადთა და ხედვიდა საკვრველებასა მას მეფისა და ერისასა და საოცრებასა მას კერპი-

სასა განიცდიდა. რამეთუ დგა კაცი სპილენძისად და ემოსა ჳაჭვი ოქროდსად და სამღ-რენი ოქროდსანი, და თავსა ებურა ჩაფხუტი ოქროდსა, და აქუნდეს თუალად მისსა ქვანი ბივრიტი და იაკინთი, და ჳელთა აქუნდა ჳრმალი, და ვითარცა ელვად იქცეოდა ჳელთა შინა მისთა, და რომელიცა მიეახლის, სიკუდილად წარიწირის თავი თჳსი. და რომელნიმე მათგანნი იტყოდინან: „ნუუკუე დააკლს მსახურებად რადმე, ანუ ეზრახა ებ-

რაელსა ვისმე თანა.“ და სხუანი იტყოდეს: „ნუ უკუე უცნაური იგი ღმერთი ჳეცათად მოიგონა, ანუ მზისა ღმერთად წოდებასა დახუდა.“ ესრეთ აოცნებდა შორის მისსა მყოფი ემშაკი. ხოლო მარჯუენით კერძო უდგა კაცი ოქროდსა და სახელი მისი გაცი, და სხუად ერთი მარცხენით- ვერცხლისად და ეწოდა მას გატი.

ესე ყოველი იხილა რად ნეტარმან ნინო, სულთ- ითქუნა და ცრემლოოდა
სრულიად სიბრმისათვის მათისა, რომელ მეფე და ყოველი ერი ერთბამად მათ
ღმერთად აღიარებდეს კერპთა უსულოთა. წარვიდა მცირედ და დადგა კლდისა
რადსმე

ძირსა და აღიპყრა კელნი ზეცად და ილოცვიდა და იტყოდა: << უფალო ისეო ქრისტე,
ღმერთო ჩუენო და შემოქმედო ყოველთაო, რომელი ცხოვრებისათვის ჩუენისა კაც
იქმენ

და ხატი მონისაა შეიმოსე, რათა აცხოვნო რომელ ჰქმენ ხატად შენდა და იქსენ
მძლავ-

რებისაგან ეშმაკისა ბნელისა, რომელსა მხოლოსა გნებავს ყოველთა ცხორებად და მეც-
ნიერებასა ჭეშმარიტებისასა მოსლვად, შენ, უფალო ისმინე ვედრებად უღირსისა
მონისა

და მწველისა შენისაა და აჩუენე ძლიერებად შენი ჟამსა ამას, და ყავ სასწაული, რათა
პოონ ერთა ამათ მცნებად შენი. და შენ მხოლო გიცნან ღმერთად ჭეშმარიტად და
შენდა შესწირვიდენ დიდებასა.>>

1-41 სტრ., 222

მაშინ ვითარცა სრულ ყო ლოცვად, მყის გამოჩნდა დასავლით ღრუბელი ბნელი
და აღდგეს ქარნი ძლიერნი და იქმნეს ქუხილნი სასტიკნი და ჳმანი საზარელნი და
მეხის

ტეხანი შესაძრწუნებელნი, რომლისა მიერ მეფე და მთავარნი და ერი იგი
ურთიერთას

დასთრგუნვიდეს და თითოეული ქალაქად მირბოდა. ხოლო ადგილსა მას, და კერპთა
ზედა მოიწია სეტყუად თხრობად განსაკვრვებელი, ვიდრემდის სრულიად დამუსრნა
კერპნი

იგი და ზღუდე და ყოველი შენებულება დაარღვა და უჩინო ყო. ხოლო აწ ძირსა მის
მთისასა შენ არს ეკლესიად წმიდისა ღმრთის მშობელისაა. ხოლო ნეტარი ნინო ჟამსა
მას სა-

შინელსა ღმრთის მიერთა მადლითა უვნებლად დაიცვა. და ვითარ განწმდა ჰაერი,
წარმოვიდა წინა კერძო დასავალსა კლდისასა და პოვა ხე შუენიერი და გამოსახა მას
ზედა ჯუარი და ექუს დღე დაადგრა მუნ და ილოცვიდა დღე და ღამე. ხოლო ერისა
სიმრავლე კუალად განვიდა ხილვად ადგილისა მის, სადა დგომილ იყო არმაზ კერპი.
და

იხილეს რად ადგილი იგი, დაუკვრდა და იტყოდეს სიტყუათა სიცოფისათა ესრეთ: <<
მტერ

არს ღმრთისა ჩუენისა არმაზისა ღმერთი იგი ქალდეველთაა და ურთიერთას
მძლავრო-

ბენ, და ესე ყოველი მის მიერ მოიწია.>>

მაშინ მივიდა ერთი წარჩინებულთა მკვევალთაგანი, სახელით შროშანა, და იხილა ამან

წმიდად ნინო მუნ ესრეთ მყოფი, განკვრდა და კითხვიდა ვინაობასა. და ვითარცა ზედა მი-

წევნით ისწავა მიზეზი მუნ მისვლისა მისისა, ფრიად ცრემლითა აღვსებული მის თანა წარ-სლვასა ეტყოდა წინაშე დედოფლისა. ხოლო მან არა ინება მისთანა

წარსვლად, არამედ

შემდგომად სამისა დღისა შევიდა ქალაქად და მიჰმართა წალკოტსა მეფისასა და პოა მუნ მცირე სახლი, რომელსა შინა იყოფებოდა დედაკაცი, სახელით ანასტოს, და აღდგა

და მიეგება მას და შიტკბო ვითარცა მეცნიერი, დაჰბანნა ფერჳნი და სცხო ზეთი და მოართუა საზრდელი და ცხრასა თვესა იყოფოდა მის თანა.

ხოლო დედაკაცი იგი იყო უშვილო და ფრიად მწუხარე იყო ქმარი მისი. და

ლამესა ერთსა იხილა ნეტარმან ნინო კაცი ბრწყინვალე, რომელმან ჰრქუა: <<შევედ სა- მოთხესა მაგას ხესა ქუეშე ყუავილოვანსა და აღილე მიერ მიწად და აჭამე კაცსა მაგას და იქმნეს შვილიერ.>> ხოლო მან ყო ეგრეთ, და შემდგომად ამისსა ესხნეს ძეებ და ასუ-

ლებ და იხარებდა კაცი იგი.

ხოლო ხე იგი იყო კვპაროზი და ქუეშე მისსა მრავალ ფერი ყუავილი. და კუალად იხილა ღირსმან მან ჩუენებით, რამეთუ მოვიდიან მფრინველნი და განიბანნიან წყალსა

მას შინა მდინარესა მტკურისასა და აღმოვიდიან და ხესა მას ზედა შეკრბიან და ქუეშე მისსა ყუავილთა მოისთულებდიან. მაშინ მიუთხრა ჩუენებად ესე შროშანასა და ასულსა აბიათარ მღუდელისა ურისასა. პირველად შემეცნებულსა და იმის მიერ ჭემმარი-

ტისა გზისა მომპოვნებლისა, რამეთუ უწყოდა მან წიგნი ძუელისა სჯულისა და გამოუთარ

გმანებდა მას ღირსი ნინო მოსლვისათჳს უფლისა ჩუენისა იესუ ქრისტჳს საღმრთოთა წიგნთაგან მოსესსა და წინასწარმეტყუელთასა და მამად მისი აბიათარ მღდელ-მოდ- ლუარი იყო ჰურიათად და ფილოსოფოსობითა შემკულ, რომელმან-იგი ფრიად ილუაწა

ჭემმარიტებისათჳს ნინოდს თანა, რომელი-იგი ჟამსა თჳსსა მიგითხრა.

ხოლო ვითარცა წმინდამან ნინო ჩუენება იგი მიუთხრა, სიდონია აღიდრა ცრემლით

და თქუა: <<ყოვლად უცხოო და შორით მოსრულო და ჩუენდა მომართ საღმთოო ნიჭო!

შენ მიერ ეგულების შემოქმედსა განათლებად სულთა ჩუენთად და შენ მიერ იცნან ღმერთი

ყოველთა ერთა, და რომელნი არიან ტყუეობასა შინა ეშმაკისასა, ადრე განთავისუფლდენ.>> ესრეთ აღუქსნა ჩუენებად იგი კეთილმან მან დედაკაცმან. ხოლო ნინო წარვიდა

1-40 სტრ., 223

მაყუალთა მათ შინა, რომელნი- იგი დგეს შორის სამოთხესა მას მახლობლად კვპაროზთა

მათ, რომელნი-იგი სახედ ტალავრისა გარდაფენილ იყუნეს და ჰფარვიდეს მას, და მუნ

შინა აღასრულნის ლოცვანი თჳსნი.“

ამათ მაყუალთა შინა შევიდა ღირსი ნინო და აღიპყრნა ჳელნი და მადლობად შეწირა ღმრთისა და ილოცა, რათა მისცეს მას მეცნიერებად ღმრთეებისა მისისაჲ. ხოლო იყო მოქალაქობად და მისი და მოლუაწებად ცრემლით ლოცვად და საწადელ და საშვებელ

მარხვად და სამოსელი მისი დაბეჭული ბალნისაჲ და სარეცელი მისი ძუელ, დარეცილი მი

წასა ზედა. ესე ვითარითა მოლუაწებითა დაადგრა ადგილთა მათ შინა ექუს წელ მრავლითა მოღვაწებითა.

და დღესა ერთსა იხილა სამოთხისა მის მოღვაწისა, რომლისა ძე სნეული იყო.

ხოლო მან აღიქუა საყუარელი იგი ძე მისი და მიჰგუარა წმიდასა ნინოს და ევედრებოდა

განკურნებად. ხოლო ღირსმან მან ღმრთისა შეწევნასა მოუწოდა და სარეცელსა თჳსსა მიაწვინა და ქრისტეს-მიერი ჳუარი ზედა გამოსახა, და ილოცა რაჲ, მყის აღდგა ყრმაჲ იგი მრთელი და უვნებელი და მისცა იგი მამასა მისსა.

და კუალად ასული დედაკაცისა ვისიმე ვნებული განკურნა. და მიიწია ჰანბავი ესე წინაშე დედოფლისა და ვინადთგან იგიცა ესე ვითარითა სენითა შეპყრობილ იყო, მეყსეუ-

ლად მიავლინა მისსა ვედრებით, რათა მივიდეს მისსა. ხოლო ღირსმან მან პატოსამან

სამეფოდ იგი ბრძანებად არად მიითუალა, რამეთუ მდაბალ იყო გონებითა. ხოლო სენთა

მათგან ფიცხელთა შეპყრობილმან იძულებითი ზუაობითი, მეფობისა პატივი დაუტევა დე-
დოფალმან, და უცხოდა მის და მდაბლისა მირბიოდა. ვითარცა მიიწია იგი წმიდისა მის,
კურნებასა ევედრებოდა. ხოლო იგი ეტყოდა: „ჟ დედოფალო! მე დედაკაცი ვარ უცხო
და უნდოდ ვორცთა შინა მყოფი და არა ძალ მიც კურნებად გარნა თაყუანის ვსცემ და ვქადაგებ, რომელი-იგი არს დამბადებელი ყოველთაჲ მკურნალი სულთა და ვორცთაჲ.
და უკეთუ თაყუანი სცე მას და ღმერთად აღიარო, უეჭველად მიემთხვო კურნებასა>>.
და დედოფალი ეტყოდა: <<უკეთუ განვიკურნო, ყოველი იგი დაუტეო ცთომად, და ვითარცა მრქუა შენ, ვყო ეგრეთ>>. ხოლო ნეტარმან ნინო მიაწვინა ცხედარსა ზედა თვსსა და აღი-პყრნა კელნი და ილოცვიდა ესრეთ მეყუელი: „ უფალო იესო ქრისტე, ღმერთო ჩუენო, რომელმან შეხებითა სამოსლისა შენისაჲთაგან განჰკურნე წიღოვანი იგი დედაკაცი, ეგრეთვე მოვედინ წყალობაჲ შენი და მადლი შეწევნისა შენისაჲ გარდამოგვვლინე ჩუენ ზედა>>.
და ესრეთ რაჲ ილოცა, ყოვლითურთ განკურნებული წარავლინა სახედ თვსად და იხა-რებდა. ხოლო დედოფალმან იხილა რაჲ მსწრაფლი იგი კურნებაჲ მისი, ფრიად სასყიდელი მართუა ნაცვლად კურნებისა. ხოლო ღირსმან ნინო ჰრქუა: <<ესე ჩემდა არად საჭმარ არს აწ, რამეთუ ზეცისა ნიჭთა და პატივთა მოველი, და თუ გნებავს შენ სრული კურნებაჲ, თაყუანის-ეც ღმერთსა შემოქმედსა შენსა და დამბადებელსა ყოველთასა, და შემოიხუნა შორის საღმრთონი სწავლანი, ვითარნი ჯერ იყვნეს მიმთხრობად ჟამსა მას.

ხოლო დედოფალი ღმობიერ იქმნა და განკვრდა ტკბილთა მათ სწავლათა ზედა ნინოდასათა და განათლებული გონებითა სახედ თვსად მიიქცა, და აუწყა მეუღლესა თვსსა მსწრაფლი იგი კურნებაჲ და ძალი იგი ღმრთისაჲ მის, რომელსა ქადაგებს უცხო იგი. და ვითარცა ესმინა მისგან აუწყა და ევედრებოდა, რათა იგი მხოლოდ უწყოდა უფლის ჭემმარტად. ხოლო მეფემან მირინ მეუღლესა ზედა თვსსა ქმნილი იხილა

ღმრთისა საკვრველებად დაუკვრდა ფრიად ესრეთ მეყსეულად განკურნებად მისი და უვნებლობად

1-40 სტრ., 224

კუალად სხუასა ჟამსა მცირე ძე მეფისა შეპყრობილ იქმნა ფიცხლად სენითა მჭურ-
ვალებისადთა, რომლისა უბრძანა დედოფალმან, რათა მიჰგუარონ ღირსსა ნინოს და
ევ ედრებოდა განკურნებად მისა. ხოლო წმინდამან ჩვეულებისაებრნი ლოცვანი ზედა
და-

ასხნა და ვედრებად შეწირა უფლისა და ყოვლითურთ განკურნებული მისცა დედასა
თვსსა.

ამისსა შემდგომად დაემოწაფა დედოფალი ნანა ღირსსა ნინოს სხუათა თანა წარჩი-
ნებულთა მკვევალთა მისთა. და მარადის ისმენნ სწვალათა მისთა და მოძღურებათა.
და ვითარცა სასწაულნი იგი დღითი დღე აღესრულებოდეს წმიდისა მის მიერ და
განითქმოდეს ურიცხუნი იგი კურნებანი. და კუალად მთავარი ვინმე სპარსი
მოვიდა მეფისა,

სახელით ხუარა, რომელი-იგი იყო დედის ძმად დედოფლისაჲ. ესე ვნებულ იყო
სულისაგან

ბოროტისა და ფრიად იგუემებოდა მრავლით ჟამითგან და ევედრებოდა
განკურნებად ღირსსა

ნინოს. ხოლო მეფემანცა მიუმცნო ურწმუნოებით და ორგულებით და ჰრქუა:

<<რომლისა

ღმრთისა ძალითა ჰყოფ შენ კურნებათა? ნუ უკუე ხარ შენ ასული არმაზისი ანუ
შვილი

ზადენისი? და ვინაჲთგან უცხოებით მოხუედ, მოგანიჭეს შენ ძალი კურნებისა,
დაღაცათუ

ჰაერთაგან შეიმუსრნეს, გარნა ეგრეთცა ცხოველ არიან. აწ უკუე ვინაჲთგან ფრიად პა-
ტივცემულ არიან ღმერთნი ჩემნი, და უკეთეს სხუათა ყოველთა ღმერთთა, თაყუანის
ეც

მათ, და უკუეთუ ჰყო ესე, მრავალი სიმდიდრე მიიღო ჩემგან, და იყო ყოველთა მიერ
სახელოვან და დიდ ამას ქალაქსა შინა ჩემსა.“ ხოლო ნეტარმან ნინო მიუგო და ჰრქუა:

<<შენ უკვე, მეფე, ცხონდი სიტყვითა უფლისა ჩუენისა ისეო ქრისტჳსითა, რომელი-
იგი

არს შემოქმედი ცათა და ქუეყანისაჲ და ყოველთა დაბადებულთაჲ, რომელმან-იგი
გა-

მოაბრწყინვოს ნათელი ჭეშმარიტი გულსა შინა შენსა, რომელი-იგი მაღალთა შინა
მყოფ

არს და მდაბალთა ხედავს: რომლისა კელთა შინა არს სული ყოველთაჲ და ცხორებაჲ და სიკუდილი. და ვესაჲ მას, რამეთუ ახლოს არს მოქცევაჲ შენი მისსა. და შენ არა უწყი მეფეო, რამეთუ არს ქალაქსა ამას შინა შენსა სამოსელი უფლისა მის ჩუენისა იესუ

ქრისტესი და მით იქმნებიან სასწაულნი ესე და კურნებანი და ძალნი და სხუანი ურიც-

ხუნი ყოფად არიან და განიკურნოს მთავარიცა ესე სახელითა მისითა წმინდათა.>>

მაშინ მიიყვანეს მთავარი იგი და თანა მიჰყვა დედოფალიცა და შეიყვანა იგი ხეთა მათ ქუეშე კვპაროზთა და ჰრქუა ნეტარმან ნინო: <<უკეთუ გრწამს უფალი იესო ქრისტე.

ჰქემარიტი იგი ღმერთი, განთავისუფლდე ვნებისა მაგისაგან შენისა.>> ხოლო მან მიუგო:

<< მრწამს, რომელსა-იგი შენ ესავ, ოდენ შემძლებელ არს იგი განკურნებად ჩემდა.>>

მაშინ

წმინდამან უბრძანა სამგზის თაყუანისცემაჲ აღმოსავლით და აღსაარებად სახელსა წმი-

დისა სამებისასა. და მერმე მიაქცია დასავალით და ესე წარქუჴმია:<<ვიჯმნი შენგან, ეშმაკო, და ყოველთა საქმეთა შენთაგან!.>> და მიხედა მას თუალით და

თქუა:<<შეგრისხენ, უფალ-

მან ეშმაკო!>> და მეყსეულად ივლტოდა მისგან ეშმაკი მისგან ეშმაკი და

განთავისუფლდა ვნებისა მისგან.

ხოლო ცნა რაჲ მეფემან ვითარმედ ქრისტეს ათაყუანა მთავარი იგი განრისხნიდა და ბორგდა ფრიად ნინოჲსთჴს და ნანა დედოფლისა. და აღდგა და განვიდა ნადირობად და

იტყოდა: <<შემო-რაჲ-ვიქცე, შური ვიძიო მათგან შეურაცხებისათჴს ღმერთთა ჩემთაჲსა.>>

და ვითარცა განვიდა იგი მთასა ზედა თხოთისასა, ჟამსა სამხრისასა და დაუბნელდა მას

განგებულებითა ღმრთისაჲთა, ვითარცა იგი პირველ პავლეს. და ვითარცა ვერ შემძლე-

ბელ იყო იგი სლვად, ჳმოზდა იგი მონათა მიმართ და მთავართა, ვითარმედ: << დაბნელდეს

თუალნი ჩემნი, ხოლო თქუენ ხედავთა ნათელსა?>> ხოლო იგინი ეტყოდეს:

<<ბრწყინვალედ

1-43 სტრ., 225

ვხედავთ ჩუენ ნათელსა მზისასა!>> ჰრქუა მათ: <<ევედრენით ზადენს და არმაზს, რათა გა-

მინათლონ მე!>> ხოლო ყოველნი იგი ერთობით ჳმობდეს სახელსა მათსა და არარად სარგებელ ეყო მას. მერმე მოეგო გონებასა და თქუა გულსა შინა თჳსსა: „შეუვრდე ჯუარცმულსა მას, რომელსა-იგი ქადაგებს უცხოი იგი დედაკაცი და ჳყოფს კურნებასა სახელითა მისითა.“

მაშინ ჳმა ყო და თქუა:<< ღმერთო ნინოდსო! რომელი ხარ ღმერთი ჳემმარიტი, გან-მინათლე სიბნელე ესე ჩემ ზედა მდებარე და გამომიბრყინვე მე ნათელი, რათა აღვიარო

სახელი შენი წმიდაი და გადიდებდე შენ.>> ხოლო სახიერი იგი და კაცთ-მოყუარე ღმერთი, რომელი ბრძანებს მოქცევასა კაცთა ცხოვრებისათჳს, მყის მოფინა ნათელი და

განანათლა ბნელი. მაშინ მეყსეულად აღიჳყრნა ჳელნი აღმოსავლით, ღაღატ-ყო და თქუა:<< ჳემმარიტად, შენ ხარ ღმერთი ჳემმარიტი და შენ ხარ ღმერთი ღმერთთაი და უფალი უფლებათაი, რომელმან შეჳქმნენ ცანი და ქუეყანაი, და შენ აღვიარებ და შენ თაყუანის-გცემ, რომელმან მიჳსენ ჳირისა, ამისაგან, და მრწამს, რამეთუ გინებს ჳსნაი ჩემი,

და ამიერთგან თაყუანის-ვსცემ პატიოსანსა ჯუარსა შენსა.>> და უბრძანა ყოველსავე ერსა,

რათა მიიღონ ქვაი, და ჳელითა თჳსითა შექმნა ადგილსა მას, სადა-იგი ჳოა ნათელი, ეგუტერი მცირე, ჯუარისა სახეი, და ვიდრე აქამომდე ჩანს ნაქმარი იგი. ხოლო სამხრით

კერძო ადგილისა მის სიახლესა შჳნ არს ეკლესიაი სახელსა ზედა მთავარ-მოწამისა გიორგისსა. და შემდგომად ამისსა წარვიდა აღვსებული სიხარულითა და შემკული ქრის-

ტეს სარწმუნოებითა და წინა წარავლინა მახარებელი საქმისა მისთჳს.

და ვითარცა მიეახლა ქალაქსა მას სამეფოსა, წინა მოეგებვოდა ერი ყოველი და თჳთ დედოფალიცა ნანა და ერთბამად ყოველნი ადიდებდეს ღმერთსა. და ვითარცა

შევიდა მეფე პალატად, თქუა: <<სადა არს უცხოი იგი დედაკაცი, დედაი ჩემი, რამეთუ ღმერთსა, რომელსა- იგი ქადაგებს, იგი არს ჳემმარიტი მჳსნელი ჩემი!>> და ღირსისა მის

ნინოდს მიმართ მიისწრაფდა, და ჳმობდა და იტყოდა: <<მრწამს ამიერთგან, მოციქულო

ჳემმარიტისა ღმრთისაო, რამეთუ იგი არს ჳემმარიტი ღმერთი და უფალი, რომელსა-

იგი შენ ჰქადაგებ და მას ვესავ და მას თაყუანის-ვსცემ.>> და ევედრებოდა, რათა გამოუ-
სახოს სახე ეკლესიისა.

მაშინ ახალმან ბესელიელ და მის-მიერისა მადლისა წარმომარჩინებელმან სახცე ეკლე-
სიისა დაუსახა და აღაშენეს სამღთოდ ტაძარი სახელსა ზედა წმიდისა ღმრთისმშობე-
ლისასა.

და კუალად უბრძანა მეფემან აღშენებად სხუად ტაძარი შორის სამოთხესა მას, სადა-
იგი მდგომარე იყო ხე კვპაროზი სურნელი და ქუეშე ყუავილოვანი. და ვითარცა
შურებოდა ყოველი იგი ერი მოსწრაფედ, უბრძანა მოკუეთად მეფემან ხცე იგი
კვპაროზი,
რათა შექმნან იგი სუეტად ტაძარისა მის. ხოლო აქან მელოდენ სიტყუად ესე და
თქუენ
ისმინეთ საწადელი ესე თხრობად.

რა ჟამს იგი ინება ღმერთმან კაცთა ნათესავისად, გარდამოავლინა ძე და
სიტყუად თვისი და ჯორცნი შემოსნა წმიდისაგან ქალწულისა და კაცთა თანა იქცეოდა
ჟამთა ოცდა ათ ცამეტისა წლისათა.და აღასრულებდა ნიშთა და სასწაულთა
ბუნებათა
უვალრესთა. ხოლო ჰურიათა ნათესავნი, მღვდელი და მწიგნობარნი, შურითა
განიხერხე-
ბოდეს. ხოლო იყვნეს მას ჟამსა მცხეთასცა შინა სამღვდელონი ტომნი ჰურიანი და პა-
სექსა მას წლითი-წლად აღვიდიან იერუსალიმს სიტყვს-ყოფად და დამტკიცებად
სჯულსა
მოსესსა, რათა არა დაიკსნას იგი. და ოდეს-იგი და ოდეს-იგი ენება ჯუარითა ვნებად
შემოქმედსა მას
ყოველთასა, მას ჟამსა უმეტეს აღაბორგნა ეშმაკმან ჰურიანი და მიუწერეს მცხეთელსა
მათ

1-40 სტრ., 226

იერუსალიმით, ვითარმედ: „კაცისა მისა მიერ, რომელსა ჰრქვან იესუ, განქარდა
სჯული

მოსესი და დაიკსნეს ყოველნი წესნი ჩუენნი და ესე კაცი,რომელი აღდგომილ არს,
მოვედით და შეგუეწიენით, რათა შური ვიძიოთ მას ზედა და რათა სჯული მამათა
ჩუენთად

დავიცვათ და დავამტკიცოთ.“ მაშინ სჯულის მეცნიერთა მათ გამოირჩიეს ელიოზ, კაცი

ბრძენი და მეცნიერი, და წარგზავნეს იერუსალიმს. ხოლო დედად ელიოზისი იყო მოხუ-

ცებული, და ფრიად ბრძენი და გონიერი. და იყო ასული მისი, დად ელიოზისი, ქალწული

და შემკული ღმრთის მოშიშებითა. და წარ-რა-ვიდოდა ელიოზ, მოიკითხა დედამან მისმან

და ჰრქუა: <<შვილო, აჰა ესერა წარხუალ წოდებასა მას, რომელსა ზრახვენ მღვდელთ-მოდღუარნი და ფარისეველნი კაცისა მისთვის მართლისა, ნუმცა შერთულ ხარ მათ თანა, რამეთუ იგი არს მოსწავებული წინაღწარმეტყუელთა და იგი არს წარმართთა ცხორე-

ზად საუკუნოდ.>> და კუალად დად იგი მისი ვითარცა მისცემდა მოკითხვასა, ჰრქუა: <<ძმაო

სასურველო! ღირს იქმნები შენ ხილვასა კაცისა მართლისასა, რომელსა ჰრქვან იესუ, და ნეტარ ხარ შენ და გევედრები მე, რათა რასაცა შეხებულ იყვნენ ჰელნი მისნი წმი-დანნი, ანუ თუ სამოსელი მისთა შეხებულ იყვნენ, უკეთუ მოიტანო ნეტარ ვიყვნეთ.>> ესე რად ჰრქუა მას, წარვიდა.

და ვითარცა მიიწია იერუსალიმს, შეკრებულ იყო ერი ჰურიათად და დაემტკიცა ჯვარცუმად ქრისტესსი. ხოლო არა სადა ეზიარა განზრახვასა მათსა, არამედ შორს დგა იგი და მისთანანი იგი. და მივიდეს ხილვად იესომსა, ვითარ-ცა -იგი წერილ არს სახარებასა შინა, ვითარმედ: „იყვნეს ვინმე წარმართთაგანიცა, რომელიცა აღმოსრულ იყვნეს იერუსალიმად დღესასწაულსა მას. ესენი მივიდეს ფილიპესსა, რომელი ბედსაიდადთ გალილიისადათ და ეტყოდეს მას:<< უფალო, გვნებავს იესუმსა ხილვად.>> მო-

ვიდა ფილიპე და ჰრქუა ანდრიას.“ ესრეთ იყვნენ ელიოზ და მისთანანი წარმართთაგან

მოსრულნი. ხოლო ვითარცა აღესრულა ნებსით ვნებად მაცხოვრისად, მიხუდა წილითა

კუართი უფლისა ჩუენისად ელიოზს, ვითარცა წერილ არს: „განიყუეს სამოსელი ჩემი და

კუართსა ჩემსა ზედა განიგდეს წილი.“ ხოლო მას ჟამსა ჯუარცმისასა, ოდეს ნუსმარსა ჰკრა კუერი მტარვალმან ჰელთა ზედა უფლისათა, ჟამსა მას მიიწია ყურთა ელიოზის დე-

დისათა და ჰმა ყო ძლიერად აღძრულმან სულისაგან და თქუა: <<ამიერთგან მშუდობად

შენდა მეფობაო ჰურიათაო, რამეთუ მოჰკალთ უფალი მოსრული მაცხოვრად და იქმნენით მტერ შემოქმედისა.“ და ამას ზედა შეისუენა მასვე ჟამსა. არა თუ იყო-ღა მაშინ მეფობად ჰურიათად, გარნა წარწმედასა მათსა მოასწავებდა, ვითარცა წერილს არს: „აჰა ესერა დაუტევნეთ სახლნი თქუენნი ოჯრადო.“

ამისსა შემდგომად წარმოვიდა ელიოზ იერუსალიმით სახედ თვსად და დაჲ იგი მისი მიეგება და მოეხზა ქედსა. ხოლო ელიოზ გამოიღო კუართი იგი საუფლოდ და მისცა მას და ჰრქუა: << აჰა, რომლისა-იგი გსუროდა, მიიღე კუართი მისი.>> ვითარცა მიიღო დედაკაცმან მან კუართი იგი უფლისად, რამეთუ შეკეცილ იყო იგი, დაიმთხზა რა პირსა და დაიდვა მკერდსა და ჰმა ყო ცრემლითა და აღმოუტევა სული.

მაშინ აღიდრნეს ერნი უცხოთა მას ზედა სასწაულსა და იქმნა შფოთი დიდი და ამცნეს მეფესა მის ჟამისასა ადრეკის. ხოლო მას ენება რათა გამოუღოს კუართი იგი. ხოლო დაჰქსნა იგი ზარმან მის მკუდრისამან, რამეთუ მაგრად ეპყრა იგი მკერდსა ზედა.

ხოლო ელიოზ, შიშითა შეპყრობილმან, დაჲ იგი საყუარელი და წმიდაჲ კუართითურთ დაჰკრძალა მიწასა შინა, და აღმოხდეს მეყსეულად აღმოჰდეს მის ზედა ხენი იგი კვპაროზნი და აღ-მოეცენა ხესა მას ქუეშე ყუავილი მრავალ ფერი და სურნელი. ხოლო აწ პირველსავე სი-ტყუასა მოვიდეთ.

1-44 სტრ., 227

ვითარცა მოჰკუეეთეს ხე იგი კვპაროზი, გამოსცა სულნელებად მიუთხრობელი, და შეჰმზადეს სუეტად, ვითარცა ბრძანებულ იყო მეფისა მიერ. და ენება აღმართებაჲ არა მასვე ადგილსა, სადა- იგი მოეკუეთა, არამედ სხუასა, ერთ კერძოსა ტაძრისასა. და მოვიდა მეფე და ყოველი ერი და ფრიადითა ღონისა- ძიებითა ჯელ-ყვეს აღმართებაჲ მისი და ვერ შეუძლეს, რამეთუ საღმრთოდ ძალი აყენებდა. და მოიწია ღამე და წარვიდა მეფე და ყოველნი ერი განკვრელებული. ხოლო ნეტარი ნინო დგა მას ღამესა მახლობელად სუეტისა მის და ილოცვიდა. და იხილა ჭაბუკი ერთი ნათლითა შემოსილი. და ნინოდსვე გუერდით დგეს შრომანა და სიდონია, და იხილეს მათცა და ეტყოდა ნი-

ნოს: <<რა არს ხილვად ესე?>> ხოლო მან ჳელთ განუხარა და უბრძანა განშორებად .და კაცმან მან ნათლით-შემოსილმან აღჳმართა ძელი იგი აღმართებით ადგილსა მას სადა იგი მდგომარე იყო და ორ კაც ოდენ სიმალლესა დადგა იგი და გამოსცემდა ბრწყინვა-
ლებასა, და ფრიადსა სურნელებასა. და ვითარცა იქმნა ცისკარი, გამოვიდა მეფე ჳირ-
ვებული სუეტისა მისთვის და მოეახლა ადგილსა მას და ეყნოსა სული სურნელებისად
მიუთხრობელი და იხილა ხილვად საშინელი და ელვარებად ბრწყინვალე და სუეტი
იგი

მალლად ზე მდგომარე, და იწყო შემოკრებად ერისა სიმრავლისამან და ყოველი
ქალაქი და

თვთ მეფე და დედოფალი ცრემლითა ილტობოდეს. და ვითარ-იგი ხედვიდეს
ყოველნი,

სუეტი იგი ნათლით შემოსილი მცირე-მცირე მოდიოდა და ძირთა-ვე მისთა ზედა
დაემ-

ყარა და შეეძერწა ყოვლითურთ შეუხებლად ჳელთაგან კაცთადასა. და აღივსნეს
ყოველნი

შიშითა და სიხარულითა და ერთჳმოვით ადიდებდეს ღმერთსა ნინოდსსა, და
მიერთვან

იქმნებოდეს ძალნი და სასწაულნი.

მას ჟამსა იყო ვინმე ჳურიად შობითგან ბრძადა; მოვიდა და შეეხო სუეტსა მას და
აღეხილნეს თუალნი მისნი. და მოვიდა სარწმუნოებად ყოველთა სახლეულთა მისთა
თანა.

კუალად მთავრისა ვისმე წარმართისა ძე მრავალ ჟამ მდებარე იყო ცხედარსა ზედა,
რომლისა ასონი უძრავად ქმნილ იყვნეს და დაჳსნილ ეშმაკისაგან. ესე მოილო
დედამან მის-

მან წინაშე სუეტისა მის და ევედრებოდა ნეტარსა ნინოს, რათა ილოცოს ძესა მისსა
ზედა

და განკურნოს. ხოლო მასს შეეწყალა დედაკაცი იგი და დასდვა ჳელი სუეტსა მას და
მუნოთ-

გან შეახო ყრმასა მას და რქუა მას: „ გრწმენეს უფალი იესო ქრისტე ძე ღმერთადთ
ჳემმარტად, რათა განიკურნო გუემულეებისაგან!.“ ხოლო ყრმა იგი ჳმობდა: <<მრწამს,
წმი-

დაო ღმრთისაო.>> მაშინ უპყრა ჳელი და ადადგინა მრთელი და მისცა დედასა თვსსა.

ხოლო მასვე ჟამსა შინა შიში დიდი დაეცა ყოველთა მათთვის სასწაულთა, რომელნი
იქმნებოდეს სუეტისა მისგან ბრწყინვალისა. მაშინ მეფემან შექმნა გარემოდს სუეტისა

მის საბურველი და დაფარა ხედვისაგან. და ეგრეთ გარეშესა მას შეემთხვენიან და განი-
კურნიან, და ვითარითაცა ვინ შეპყრობილ იყვნინ უძღურებითა.

ხოლო პირველ ათისა წლისა მირიან მეფისა ყოველთა უფალმან წყალობა ყო
ჰრომთა ზედა და ბერძენთა და ზეგარდამო წოდებითა გამოაჩინა მეფე მორწმუნე
კოს-
ტანტინე და დედაჲ მისი ელენე დედოფალი და ნათელ იღეს სახელსა ზედა
ქრისტესსა
ყოველნივე ერმან და პალატმან მისმან ამაღლებითგან უფლისა ჩუენისა იესუ
ქრისტესსა
სამას მეთურამეტსა წელსა. და ამაღლდა რქად ქრისტიანეთად. ხოლო დიდმან და მო-
ციქულთა სწორმან და მზგავსებულმან კონსტანტინე, დიდად ილუაწა და წარავლინა
დე-
და თვისი იერუსალიმად მიებად პატიოსნისა ჯუარისა, რომელიცა პოა მან
ჯერჩინებითა
ღმრთისაჲთა და აღაშენა წმიდანი ტაძარნი საუფლონი. ხოლო მას ჟამსა შინა, ოდეს-
იგი პატიოსანი ჯუარი აღმოგვიბრწყინა ქრისტემან ღმერთმან თვისითა მადლითა
დედოფ-
ლისა ელენეს მიერ მოპოებით, მსგავსადვე მისსა ამას ჟამსა მცხეთას თვისი დაფარული
წმიდაჲ სამოსელი გამოაბრწყინვა, რომელსა ზედა სუეტი ნათლისაჲ იხილვებოდა და
კურ-
ნებანი მრავალნი იქმნებოდეს. და ჰრომთა და ბერძენთა ზედა იქმნა მეფე მორწმუნე

1-44 სტრ., 228

კონსტანტინე. ეგრეთვე მასვე ჟამსა მეფე იქმნა ზეგარდამო განსწავლული კეთილად
და
სათნოდ ღმრთისა მორწმუნე მეფე მირიან.

მაშინ, ვითარცა განსრულდა შენებაჲ ეკლესიათაჲ და არღარაჲ იყო ნაკლულოვნებაჲ,
გარნა ხოლო მდდელნი, და წარავლინნა მოციქულნი საბერძნეთისა მეფისა მიმართ,
და ითხოვნა სჯულის-მდებელნი. ხოლო ვითარცა მიიწივნეს მოციქულნი იგი,
განიხარა
კონსტანტინე მეფემან და მრავლითა პატივითა პატივ-სცა და წარაყოლა მათ თანა
ეესტათი
ანტიოქელი პატრიარქი, კაცი ყოვლითა სიბრძნითა სავსე, რომელმან ნიკიისა კრებასა
დაამტ-

კიცა მართალი სარწმუნოებად. ხოლო ვითარცა მიიწია პატრიაქი სანახებსა ქართლისათა და თანა ჰყვა ძელი ცხოვრებისად და ხატი უფლისად და ყოვლად წმიდისა ღმრთის-მშობელისად მოეგება მას მეფე და ყოველნივე ერნი და მთავარნი მისნი, და დიდითა პა-ტივითა აღიყვანეს პალატად, და მიიღეს კურთხევად მეფემან და დედოფალმან და ყოველ-მან ერმან. და წმიდასა ნინოს მიუძღუნა ნეტარებად. და მისცა წიგნი ელენე დედოფ-ლისად, მიწერილი მისდამი პატივით. და ხვალისა დღე მოუწოდეს მეფემან და წმიდამან ნინო პატრიაქსა და სამღუდელოთა, და ნათელ-ილო მეფემან და დედოფალმან და ყოველთა მთავართა და ყოველმან ერმან, და აკურთხნა ეკლესიანი და დაამყარნა საკურთხეველნი და ყო სატფურებად, და დაასხნა ჳელნი მთავარ-ებისკოპოსად ღირსსა იოვანეს, და ასწავა სჯული მეფესა და ყოველსა ერსა.

ხოლო მკვდრ იყვნეს მცხეთას შინა მრავალნი სულნი ჰურიანი, რომელთა მღვდელთ-მთავრად იყო მაშინ აბიათარ, რომელი ზემო ვაკსენეთ. და მიიყვანა იგი წინაშე პატრია-ქისა მეფემან და ჰრქუა: << მ აბიათარ! ღმერთმან გვკსნნა წმინდისა ნინოდს მიერ კერპთა მონებისა და საცთურთა მათთაგან, და ნათელ გვღებიეს ჳელითა პატრიაქისადთა სახელსა ზედა უფლისა იესოს ქრისტჳსა. აწ რად გნებავს თქუენ, ჰურიანო!>>

მაშინ მიუგო აბიათარ და ჰრქუა: <<მეფეო, ვითარცა უწყიან მთავართა შენთა და ყოველმან ამან ქალაქმან, ნათესავნი ვართ ბენიამინისანი, და სჯულსა მოსესსა სწავლულ, და ფრიად წურთილ წერილთა წინადაწარმეტყუელთასა და მეცნიერ ყოველსა მათ მიერ ქადაგებულსა. და ყოველნი იგი ამისთჳს წამებდეს, ვითარმედ შეცვალებად იყო სჯული ესე ჩუენი და მოსლვად ღმერთი ქუეყანად და მსგავსად კაცთა და ნათლისღებად და ჯუარცმად და სამარესა დადებად და აღდგომად მესამესა დღესა. ხოლო მამათა მათ

ჩუენთა განირისხეს შემოქმედი და გამოაცუნეს თავნი მათნი წყალობისაგან ღმრთისა, და

სხუათა დაიპყრეს მეფობაჲ ჩუენი, რათა ჩუენ ვიყვნეთ განბნეულ და მონებასა ქუეშე. ხოლო მე მივემთხვე ებისტოლესა ნათესავისა ჩემისასა პირველსა, რომელი-იგი შეუდგა

მოციქულად ქრისტესა, და გულის ჳმა ვყავ მით შჯულისა ჩუენისა განქარვებაჲ, გარნა არავინ იყო მსწავლელ ჩუენდა. და ოდეს ინება ღმერთმან და მოავლინა ქვეყანასა ამას მოციქულად ნეტარი ნინო, და ვიხილენ სასწაულნი უადრესნი ბუნებისანი, რომელთა

თქუენცა მეცნიერ ხართ, მეფეო, და შეუდგა მას ასული ჩემი, და აწ მეცა მზა ვარ ნათლისღებად სახელსა ზედა სამეხისასა.>> და ვითარცა ესე ყოველი წარმოთქუა, განიხარა მე-

ფემან და ნათელ-სცა პატრიაქმან აბიათარს და ყოველსა ნათესავსა მისსა, და მისცა მე-ფემან დაბაჲ, რომელსა ეწოდების ციხე დიდი და იყო საყუარელ წინაშე მისსა. ხოლო სხუანი ჰურიანი, რომელთა არა ნათელ იღეს, განიბნივნეს მცხეთით და წარვიდეს. ხოლო

ევსტათი პატრიაქმან დაამტკიცა მართლმადიდებლობაჲ და ასწავა წესი ეკლესიათაჲ, და

იჯმნა მეფისაგან და წარემართა ქუეყანად თვსად. ხოლო მეფემან და სჯნკლიტიკოსთა მისთა მისცეს ასი სოფელი მოსასყიდელად წმიდისა მიჰრონისა.

ხოლო ამისსა შემდგომად აღვიდა წმიდაჲ ნინო მთასა მას, რომელი არს პირის პირ მცხეთასა, რომელსა ზედა დღეს შჴნ არს ჯუარი პატიოსანი, და მუნ ილოცვი-

1-41 სტრ., 229

და და ევედრა ღმერთსა. და ძირსა მის მთისასა წყალი აღმოაცენა და იქმნეს სასწაულნი და კურნებანი მრავალნი წყლისა მისგან. ხოლო ხე მთისა მის, რომელი განბრწინ-

და ნათლისა მისგან, შექმნეს ჯუარებად. მაშინ იხილვა სასწაული ესე ყოველთაგან მათ ერთა ქალაქისათა- გამოსჩნდის ჯუარი ცეცხლისაჲ, შემოსილი ვარსკულავე-ბითა, და ვიდრე ცისკრისა განუტევენის ელვანი და წარვიდის ერთი აღმოსავლით, და ერთი

დასავლით, და ერთი იგი დაჯდის თავსა თხოთისასა, და ერთი იგი მიიწეოდის ბოდბეს,

ჯუარის სახე იგი დადგის წიად არაგუსა თავსა მის მთისასა, სადა-იგი წმინდამან ნინო წყარო აღმოაცენა.

და ესე მრავალ გზის იქმნა. და განკვრდა მეფე და ყოველი ერი. და აღაშენა მეფემან ერთი ეკლესიაჲ თავსა მის მთისასა, სადა ჯუარი იგი დადგის, და ერთისაჲ თხოთს, და

დაასუენნეს ჯუარნი იგი: ერთი ჯუარს და ერთი თხოთს და ერთი ბოდეს. ხოლო ჯუარი

იგი ვაზისაჲ, რომელ მიიღო წმინდამან ნინო კელისაგან ყოვლად წმიდისა ღმრთისმშობე-

ლისა, არს ჯუარსა მას შინა, რომელ დაასუენნეს ჯუარსა პატიოსანსა.

ესე ჯუარნი განწესებისაებრ მეფისა წარიყვანნა ღირსმან იაკობ, ფრიადითა სიმრავლითა ერისაჲთა და საკუმეველისთა სულნელებითა, და დაასუენნა ადგილთა მათ.

ხოლო სუეტსა მას წინაშე ცხოველსა აღესრულებოდეს სასწაულნი მრავალნი და არავინ იკადრებდა კართა განხუმად თვნიერ კვრიაკისა. ხოლო კვრიაკესა განახუნიან და

მღდელთა შეწირიან სამღრთოდ მსხუერპლი და სნეულნი განიკურნებოდინა ურიცხუნი და

ერი პირის- პირ მდგომარენი დგეს გარეშე და დიდ-დიდი ზარი და ჳმანი ღალადები-სანი აქუნდეს და ევედრებოდეს ღმერთსა.

კულად ბრძანა მეფემან, რათა ერთი ეკლესიაჲ აღაშენონ ერუშეთს, სადა-იგი არს ფიცარი ფერჳთა უფლისათაჲ, და ერთი ეკლესიაჲ მანგლის, რამეთუ არს მუნ სამსჭუალი

უფლისაჲ. ესრეთ წარემატებოდა მეფე სარწმუნოებითა და გლახაკთ-მოწყალებითა და

მღდელნი და მღდელთ-მთავარნი განმრავლდებოდეს.

ხოლო ნეტარმან ნინო იწყო ქადაგებად და თანა წარიტანა იაკობ მღდელი და დიაკონი და ერთი ერის-მთავარი ერითურთ მისით და დადგა წობენს. და მოუწდა მთეულთა, ჳართლელთა და ფხოხელთა და უქადაგა სარწმუნოებაჲ ჳემმარიტი.

ხოლო

იგინი ღმობიერ იქმნნეს და ნათელ იღეს, და დალექნეს საკერპონი და აღაშენნეს ეკლე-

სიანი. და ამისა შემდგომად წარვიდა ერწოს და ჟალეთს და მოიყვანა იგინიცა სარწმუ-

ნოებად, და ნათელ იღეს მათცა. და მერმე ჩავიდა კახეთს და დადგა კაწარეთს და
მოაქ-
ცივნა ივინიცა. მერმე გარდავიდა ქუჭლდაბას და მოუწოდა მთავართა კახეთისათა;
ხოლო
მათდა პირველვე უწყებულ იყო სარწმუნოებაჲ ქრისტჳსი და ნათლის ღებაჲ მეფისაჲ
და
სიხარულით შეიწყნარეს სწავლაჲ მისი და მოიქცეს და ნათელ იღეს კელითა მასვე
იაკობ
მღდლისაჲთა, და მუნით მივიდა ბუდეს. და მოვიდა მისსა დედოფალი კახეთისაჲ
სუჯი და
მის თანა მთავარნი და მკედრები და მონა-მკვევალთა სიმრავლე. და წარმოუთხრნა მას
ქრისტეს საიდუმლომსა განგებულეზანი და ასწავა სიტყვთა ტკბილითა
სარწმუნოებაჲ
ჰემმარიტი და სასწაულნი აუწყნა, რომელნი-იგი იქმნა ქალაქსა შინა მცხეთას სუე-
ტისა ცხოველისა. ხოლო მათდა წინადაწარ უწყებულ იყო ყოველი. ხოლო მათ
სიხარულით
შეიწყნარეს სწავლაჲ ნინოდსი და ნათელ-ილო დედოფალმან და ყოველთა მთავართა
და
მკვევალთა მისთა.

და ვითარცა ესრეთ სრულ ყო ქადაგებაჲ მისი ნეტარმა ნინო, და სრულ
ყო ღუაწლი თვისი, ეუწყა სულისა მიერ წმიდისა განსლვაჲ მისი ჯორცთაგან და მიწერა

1-44 სტრ., 230

წიგნი მეფესა და მისცა დედოფალსა კახეთისასა სუჯის, რომელსა წერილ იყო ესრეთ:
„იესუმს ქრისტჳს მონასა ერთგულსა და აღმსარულუბელსა წმიდისა სამებისასა და
თანა

შეერთებულსა წმიდათა მეფეთასა მეფესა მირიანს! გარდამოგივლინოს ღმერთმან
ცუარი

წყალობისაჲ ზეცით და ყოველსა პალატ-ბანაკსა ერისა შენისასა, და იყავნ მფარველ
თქუენდა ჯუარი ქრისტჳსი და მეოხებაჲ ყოვლად წმინდისა დედისა მისისაჲ.

რამეთუ აჰა

მე ესერა მოვლე ზოგი რაჲმე ამის ქვეყნისაჲ და შეიწყნარეს ქადაგებაჲ ქრისტჳსი და
მოიქცეს და ნათელ -იღეს და თაყუანის-სცეს დამზადებელსა ყოველთა და შენდა ჯერ-
არს

სიხარული, რამეთუ დღეთა შენთა შინა მოხედნა ღმერთმან თვისთა დაბადებულთა და

აღმოუბრწყინვა ნათელი თვისისა მეცნიერებისაჲ. აწ დაიცევით მართალი
სარწმუნოებაჲ
ქრისტესი, რათა მის თანა სუფევდეთ საუკუნოდ სასუფეველსა ცათასა. რამეთუ მე აჰა
ესერა, ვითარცა ერთი სოფლად შემოსრული, განვალ ცხოვრებისაგან და წარვალ
გზასა
მამათა ჩუენთასა: კსენებულმცა არს საუკუნოდ კეთილთა შინა ღმრთისათა
დედოფალი
სუჯი, რამეთუ მოვიდა ჭეშმარიტსა ქრისტეს სარწმუნოებასა დამუსრნა კერპნი და
მოუძღვა და მოიყვანნა ერნი ღმრთისანი ღმრთის მსახურებად, და მოუწოდა ძმასა და
ასულსა მისსა, და კულად არტერეონ მთავარსა და ასწავა სარწმუნოებაჲ, და
ყოველთა ბუდეს შინა ნათელ-ილეს სახელითა მამისა და ძისა და წმიდისა
სულისაჲთა
აწ წარმოგზავნეთ ჩემდა წმიდაჲ მამათ- მთავარი, რათა მომცეს საგზალი სულისაჲ
საუ-
კუნოდ, რამეთუ მოახლებულ არს აღსასრული ჩემი.“

და მიიღო რაჲ წიგნი იგი ნინოჲსი დედოფალმან სუჯი, სურვილითა აღძრული
თაყუანისცემისათჳს სუეტისა ცხოველისა, თჳთ მოსწრაფედ წარემართა, რათა იხი-
ლოს და თაყვანის-სცეს ცხოველსა სუეტსა და ჯუარსა ცხოველსა და ყოველსა მას
სიშორესა გზისასა ფრჳივ ვიდოდა უკამური და ცრემლითა დაალტობდა ქუეყანასა.
და
ვითარცა მოიწივნეს პირის-პირ სუეტისა ცხოველისა, იხილეს, რამეთუ წყალი იგი
არაგჳ
უმეტეს ზომისა დიდოდა, რომელი ვერვინ მკედართაგანმან წიაღვლო. არამედ
რომელნიცა
შთავიდიან, გარევე უკუნ იქციან დაყენებულნი სიმძაფრისაგან წყლისა მისგან
დიდისა.
ხოლო ვითარცა იგი პეტრე მიმავალი უფლისა წყალთა ზედა ვიდოდა, ეგრეთვე ამან
დედაკაცმან, სავსემან სარწმუნოებითა ქრისტესითა და სურვილითა სუეტისა
ცხოვლი-
საჲთა, და მინდობილმან სარწმუნოებასა მას მარცულასა მდოგჯსასა, აღიბეჭდა თავი
თჳსი
ჯუართა ქრისტესითა და აღწდა ჰუნესა. ხოლო ხედვიდეს იმიერ კერძო მთავარ
ეპისკო-
პოზი იოვანე და ყოველი ერი. და ვითარცა შევიდა წყალთა მათ შინა, მართალ უკუნ
იქცა
ამიერ და იმიერ წყალი იგი, განვიდა მშჯდობით. მაშინ მოეგება მას მეფე და

მთავარ-ეპისკოპოზი, ყოველნი ერნი შეპყრობილნი შიშითა და საკვრველებითა და შევი-
დეს ეკლესიად წინაშე სუეტისა ცხოველისა და ილოცა ცრემლითა მკურვალითა და შე-
წირა თავი თვისი შვილითურთ და ყოველი მონაგები თვისი და ქალაქიცა იგი მცირე
ბართიანი და დაბად დიდი ბუდისა და იხარებდა სულითა.

მაშინ გამოიღო წიგნი ნეტარისა ნინოდისი და მისცა მეფესა. და წარიკითხა
რად იგი მეფემან, და აღივსო ცრემლითა და აღდგა თანა წარიტანა მთავარ-
ეპისკოპოსი
და დედოფალიცა ნანა, და ვითარცა მიიწივნეს და მოიკითხეს, მან მისცა მათ კურთხე-
ვაჲ უფლისა-მიერი. ხოლო წმიდაჲ ნინო შეპყრობილ იყო სნეულებითა და უბრძანა
იოვანეს წირვაჲ ჟამისაჲ. ხოლო მან შეწირა მსხუერპლი უფლისა და აზიარა ჯორცსა
და
სისხლსა ქრისტესსა, რომელი-იგი წარიძლუნა მან საგზლად საუკუნოდ. და
შეჰვედრა
სული თვისი ჰელთა ღმრთისათა და წარვიდა საუკუნოდ კეთილთა. ესრეთ შემკული
მო-
ციქულობისა მადლითა და ბრწყინვალე ქალწულებითა და განშუენებული
სიმრავლითა
ღუაწლთაჲთა და აღტვრთული ტალანტთა სიმრავლითა, წარუდგა წმიდასა სამებასა
და

1-20 სტრ., 231

მართუნა ძღუნად სიმრავლენი ერთანი და ღუაწლთა მიერ განკაფული სოფლისა
ამის-
გან სუფევაჲ საუკუნოდ აღვიდა ოცდა მეათხუთმეტესა წელსა ქართლს შემოსლვასა
მი-
სისასა. ხოლო დასაბამითგან წელსა ხუთიათას რვაას ორმოცდა მეათხუთმეტესა.

მაშინ მოვიდა მეფე და ყოველი ერისა სიმრავლე გუამისა მიმართ მისისა დავრდო-
მით და გოდებით, შიშით და ძრწოლით შეუვრდებოდეს. და სიმრავლისაგან ერნი
და-
თრგუნვიდეს ფერჯითა ურთიერთას და სნეულნი განიკურნებოდეს, რომელნი
შეეხნეს ფე-
სუსა სამოსლისა მისისასა. ხოლო მეფემან ძლითა დააცხრო შფოთი იგი ერისაჲ და გა-

ნიზრახა, რათა გუამი მისი აღიყვანოს და დაჰკრძალოს მახლობელად სუეტისა ცხოველისა. და ვითარცა ჯელ ყვიან აღებად გუამისა მის წმიდისა, ჯელნი მათნი უქმ იქმნიან და ყოვლად ვერ უძლიან შეძრვად. მაშინ გულისჯმა ყვეს და დაჰკრძალებს მასვე დაბასა შინა ბუდეს და ეკლესიად აღუშენეს და ეპისკოპოსი განაჩინეს მას ზედა.

ესრეთ პატივით და კრძალულებით პატივ -სცეს წმიდასა და ნეტარსა მოციქულსა და განმანათლებელსა ქართლისასა, კახეთისა და ჰერეთისასა, სამეფოს სანატრელსა ღმრთივ-დიდებულსა ნინოს.

ხოლო შემდგომად წმიდისა ნინოს ცხორებად საუკუნოდ მისლვისა მეფემან კეთილად წარჰმართა ღმრთის-მსახურებად და იქცეოდა სიმდაბლითა, გლახაკთ მოწყალებითა, და მღდელთა პატივ-სცემდა და ეკლესიათა აშენებდა. და ესრეთ სათნოდ ღმრთისა მიიცივალა და დაჰმარხეს მის მიერ აღშენებულსა ეკლესიასა სამთავროს.

შემდგომად მისსა ძემან მისმან რევ მიიღო მეფობად და მანცა ყოვლითა მოშიშებითა აღასრულა მეფობად მისი და იგიცა წარვიდა კუალსა მამათა მისთასა, შემკული ღმრთისა სათნოებითა.